

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.223/2022/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Varga és Társa Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe., ügyintéző: dr. Varga József ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím3) **felperesnek** a Dr. Gaál András Ügyvédi Iroda (Cím11., ügyintéző: dr. Gaál András Tamás ügyvéd) által képviselt **alperes1** (Cím1.) **alperes** ellen jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményei iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 22.M.70.312/2021/25. számú ítélete ellen az alperes által 27. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000.- (harmincezer) forint és ÁFA másodfokú perköltséget, valamint az állam javára – külön felhívásra – 75.477 (hetvenötezer-négyszázhetvenhét) forint fellebbezés illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 2020. február 1-jétől állt az alperes alkalmazásában határozatlan idejű munkaviszonyban segédápoló munkakörben. Az alperes az kft között létrejött személyes közreműködői szerződés alapján szak- és segédápolókat közvetít kórházak részére. A felperes a munkáját a kórházán végezte.

[2] Az alperes a felperest 2020. november 1. napjával kijelentette, erről azonban a felperest csak 2021. január 19-én értesítette. A felperes 2021. január 10-ig folyamatosan dolgozott, beosztás szerinti utolsó munkanapja 2021. január 6-a volt, január 11-től keresőképtelen betegállományba került. Az alperesi ügyvezető 2021. január 19-én 17 óra 19-kor az alábbi messenger üzenetet küldte a felperes részére: „ÉS végszóként még annyit szeretnék mondani, remélem meggyógyulsz és rendeződik egészségileg a helyzeted, de rajtam keresztül a jövőben nem szeretném, hogy dolgozzál.” Amikor a felperes ezt követően az üzenetváltás során az iránt érdeklődött, hogy az alperes fizeti-e a betegszabadságát, az alperes ügyvezetője arról tájékoztatta, hogy 2020. november 1-től nincs bejelentve, ezért nincs lehetősége betegszabadság fizetésére.

[3] A felperes a munkaviszony fennállása alatt szabadságot nem vett ki.

[4] A felperes 2021. január 11-től február 6-ig folyamatosan keresőképtelen beteg volt, február 7-től keresőképesé vált, március 17-től foglalkoztatási jogviszonyt létesített.

Kereset és ellenkérelem

[5] A felperes módosított keresetében 73.265.- forint elmaradt betegszabadság, 83.731.- forint elmaradt betegszabadságból eredő kártérítés, 53.827.- forint elmaradt táppénzjuttatásból eredő kártérítés, 388.752.- forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés és 343.896.- forint szabadságmegváltás megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

[6] Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a munkaviszonyát. Az alperestől a munkaviszony megszüntetésére irányuló felmondást nem kapott, mindösszesen az ügyvezető 2021. január 19-i messenger üzenetéből értesült arról, hogy 2020. november 1-től már nincs biztosított jogviszonya és hogy az alperesnek a jövőre nézve nem áll szándékában őt foglalkoztatni. Álláspontja szerint ez tekinthető a munkaviszony megszüntetésre irányuló jognyilatkozatnak, mely azonban nem felel meg sem formailag, sem tartalmilag a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 66. §-ában foglalt törvényi követelményeknek, tekintettel arra, hogy nem tartalmazott indokolást. Ezért jogellenesen szüntette meg az alperes a felperes munkaviszonyát, köteles az ebből fakadó károkat megtéríteni: az alperes köteles a jogviszony fennállásáig felmerült hat munkanap betegszabadságra a betegszabadság idejére járó távolléti díjat megfizetni, ezt követően kártérítésként kérte az alperes kötelezését a fennmaradó kilenc munkanapra járó betegszabadság, majd a táppénz megfizetésére, keresőképesé válását követően pedig az elmaradt jövedelem megfizetésére. Előadta azt is, hogy a munkaviszonya fennállása idején szabadságon nem volt.

[7] Az alperes alaki védekezésként az eljárás megszüntetését kérte arra hivatkozással, hogy a felperes elmulasztotta a keresetindítási határidőt, az ellenkérelem

érdemi részében kérte a kereset elutasítását. A kereseti kérelmet jogalapjában vitatta, a módosított kereseti kérelem összecsúszását nem. Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes minden munkavállalóját és megbízottját értesítette, hogy a koronavírus okozta korlátozások és a gazdasági visszaesés miatt nem keletkezik elegendő bevétele, ezért nehézséget jelent számára a munkabérek, megbízási díjak, azok adó- és járulékvonzatainak megfizetése, így kezdeményezi a munkaviszonyuk, megbízási jogviszonyuk megszüntetését. A felperes ezt nem volt hajlandó elfogadni, ezért az alperes felmondással szüntette meg a munkaviszonyát 2020. október 1-jén harminc napos felmondási idővel. Az alperes a felmondást két tanú jelenlétében többször is megkísérelte átadni, azonban a felperes az átvételt megtagadta. Azt nem vitatta, hogy a felperes november 1-jét követően is ugyanott, ugyanazon az osztályon, ugyanazt a munkát végezte, de állítása szerint nem munkavállalóként, hanem önkéntes jogviszonyban, amelyben az alperesi ügyvezető és a felperes szóban állapodtak meg. Állította, hogy a felperes a szabadságát kivette, melyet e-mail levelekkel és jelenléti ívekkel kívánt bizonyítani.

Az elsőfokú bíróság döntése

[8] Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemnek helyt adva kötelezte az alperest 73.265.- forint elmaradt betegszabadság, 83.731.- forint elmaradt betegszabadságból eredő kártérítés, 53.827.- forint elmaradt táppénzből eredő kártérítés, 388.752.- forint elmaradt jövedelem, 343.896.- forint szabadságmegváltás megfizetésére.

[9] A határozat indokolása szerint - miután a felperes vitatta az alperes ellenkérelmében tett tényállításait, és állította, hogy nem kísérelt meg az alperes részére felmondást közölni sem szóban, sem írásban - a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése és az Mt. 24. § (4) bekezdése értelmében az alperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy a 2020. október 1-jei felmondás a felperessel aznap vagy ezt követően közlésre került olyan formában, hogy azt a felperes részére megkísérelték átadni, azonban annak átvételét a felperes megtagadta. Az alperes érdekében állt továbbá annak bizonyítása is, hogy a felperes részére járó szabadságnapokat kiadta.

[10] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes maga is ellentmondásos nyilatkozatokat tett arra nézve, hogy mikor kísérelte meg közölni a felperessel a felmondást, illetve az mely napon tekinthető közöltnek. Az ellenkérelemben az alperes azt állította, hogy a közlésre 2020. október 1-jén került sor. Ezzel szemben az alperesi ügyvezető személyes meghallgatásakor elmondta, hogy 2020. október 1-jén nem kívánt a felperessel írásba foglalt felmondást közölni, erre első alkalommal 2020. november 20-án tett kísérletet a felperes munkavégzési helyén, a kórházban, majd ezt követően több alkalommal, december 20-án, február 20-án és március 20-án is. A felperes azonban egyetlen alkalommal sem volt hajlandó kijönni és beszélni vele. Arra nézve, hogy miért volt szükség több alkalommal megkísérelni a felmondásnak a felperessel való közlését, amelyet már az első átadási kísérlet megghiúsulásával közöltnek kellett tekinteni, az alperes elfogadható és logikus magyarázatot adni nem tudott. Mivel a felmondást átadni szándékozó alperesi ügyvezető egyértelműen úgy

nyilatkozott, hogy 2020. október 1-jén nem kívántak a felperessel írásba foglalt felmondást közölni, erre első alkalommal 2020. november 20-án került sor, így az ellenkérelemben foglalt azon tényállítás, mely szerint a felmondás közlésére 2020. október 1-jén került sor, nem valós. Az alperes ugyanakkor azt sem tudta bizonyítani, hogy 2020. november 20-án megtörtént volna a felmondás közlése. Az alperesi ügyvezető előadásából azt lehetett megállapítani, hogy a felperesnek nem volt tudomása arról, hogy az ügyvezető milyen okból kíván vele beszélni a munkahelyén. Az ügyvezető elmondása szerint ugyanis egy kórházi dolgozót kért meg arra, hogy jelezze a felperesnek, hogy beszélni akarnak vele, azonban azt nem közölték, hogy milyen okból (felmondás átadása) kéri a felperes kijövetelét az osztályról. Így a felperes értelemszerűen a kórházi dolgozótól erre vonatkozó információt nem kaphatott. Az alperes mindösszesen állította, de semmivel nem bizonyította, hogy az írásbeli felmondás közlésének megkísérlése előtt már szóban tájékoztatta a felperest, hogy meg kívánja szüntetni a munkaviszonyát, így a felperesnek tudnia kellett, hogy az alperes felmondást kíván vele közölni. Ezt az alperesi állítást a felperes vitatta és a szembesítés sem vezetett eredményre. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperesnek nem volt tudomása arról, hogy az alperesi ügyvezető felmondást kíván vele közölni. Azt az alperesi ügyvezető sem állította, hogy a felperessel személyes találkozásra ezekben az időpontokban sor került volna.

[11] A munkaviszony megszüntetésre irányuló alperesi szándék 2021. január 19-e előtti fennállásának hiányára utal a felperes és az ügyvezető közötti 2020. december 31-i üzenetváltás, amelyben a felperes a január havi beosztás után érdeklődik, majd az ügyvezető megküldi a felperesnek a 2021. januári munkaidőbeosztást. Ugyanezt támasztotta alá a kórház ápolási igazgatósága által megküldött tájékoztató és jelenléti ívek, melyek tanúsága szerint a felperes 2020. november 1-től is folyamatosan dolgozott az intézményben, egészen a keresőképtelenné válásáig. A munkaviszony 2021. január 19-i tartó fennállását igazolja az is, hogy az alperes 2020. november és december hónapokban is munkabért fizetett a felperes részére. Ez a tény súlytalanná tette az alperesi ügyvezető azon állítását, hogy a felperes munkavégzése 2020. november 1-től már nem munkaviszonyban, hanem közérdekű önkéntes tevékenység keretében valósult meg, már csak azért is, mert a közérdekű önkéntes tevékenységről szóló 2005. évi LXXXVIII. törvény 2. § (1) bekezdése értelmében közérdekű önkéntes tevékenység a fogadó szervezetnél főszabály szerint ellenszolgáltatás nélkül végzett tevékenység. A közérdekű önkéntes tevékenységre vonatkozó megállapodás létrejöttét egyébiránt a felperes következetesen vitatta, míg az alperes ezen állítását semmivel sem bizonyította, míg az a tény, hogy az alperes a felperes részére 2020. november és december hónapokban is munkabért fizetett, ezt kifejezetten cáfolja.

[12] Mindezek alapján az alperes nem tudta igazolni azon tényállítását, hogy a felperes munkaviszonyát írásban, a 2021. január 19-e előtti időpontban felmondással megszüntette volna. A munkaviszony megszüntetésre irányuló jognyilatkozatnak így az alperesi ügyvezető 2021. január 19-i messenger üzenete tekinthető, amelyben közölte a felperessel, hogy a jövőben nem kíván vele együtt dolgozni. Az alperesi nyilatkozat nem felel meg a törvényben foglalt formai és tartalmi követelményeknek, semmiféle indokolást nem tartalmaz, így a felperes munkaviszonya megszüntetésére jogellenesen került sor. Miután a felperes munkaviszonya 2021. január 19-éig fennállt, az alperes köteles a január 11-től 19-ig terjedő időre betegszabadságot fizetni, ezt követően pedig az Mt. 82. § (1)-(2) bekezdése

alapján köteles az elmaradt betegszabadságból, táppénzből, elmaradt munkabérből eredő kártérítés megfizetésére.

[13] Az alperes azt sem tudta bizonyítani, hogy a felperes a munkaviszony fennállása alatt kivette volna a részére járó szabadságnapokat. Ennek bizonyítására az alperes által csatolt bérjegyzékek nem voltak alkalmasok, mivel azok az alperesi ügyvezető nyilatkozata alapján sem voltak valósak: nem a felperes részére ténylegesen kifizetett munkabér összegét tartalmazták, emellett pedig az alperes sem vitatta, hogy azok utólag, a per megindítását követően kerültek kinyomtatásra, valamint a felperes bérjegyzéket a munkaviszony fennállása idején egyszer sem kapott. Az alperes a szabadság kiadásának tényét e-mail levelezésekkel, illetve jelenléti ívekkel kívánta bizonyítani, ennek ellenére az általa hivatkozott okirati bizonyítékokat a bíróság többszöri felhívása ellenére nem csatolta, ezért a szabadság kiadásának bizonyíthatatlansága az alperes terhére esik. Megjegyezte a bíróság, hogy a jelenléti íveken sem szerepel a szabadság kivételére utaló jelzés.

[14] Az elsőfokú bíróság megindokolta, hogy mellőzte az alperes által indítványozott tanúk meghallgatását arra nézve, hogy a felperes megtagadta a felmondás átvételét, illetve arra, hogy az ügyvezető közölte a kórházi alkalmazottal azt, hogy a felperes részére felmondást kíván átadni. Ilyen tényállítást ugyanis az alperesi ügyvezető sem tett, egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy nem tájékoztatta a kórházi dolgozót arról, hogy milyen célból kéri, hogy a felperes menjen ki hozzá az osztályról. Az alperes részéről arra sem hangzott el tényállítás, hogy tanú3 és tanú4 jelenlétében mikor kísérelte meg átadni a felmondást.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[15] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárására és új határozat hozatalára.

[16] Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság okszerűtlenül mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, az alperes tanúbizonyítási indítványait elutasította és nem hallgatta meg a tanúkat arra a körülményre, hogy a munkáltatói felmondás alperes részére történő kézbesítése miért volt akadályozott. Ezen túl az elsőfokú bíróság nem tette lehetővé az alperes részére a felperes állításával szembeni ellenbizonyítást.

[17] Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a munkaviszony megszüntetésére jogellenesen, a 2021. január 19-i messenger üzenettel került sor. Ezen túl nem vette figyelembe az alperes azon nyilatkozatát, hogy a felperes önkéntesen dolgozott. Azt sem értékelte, hogy a felmondás postai úton történő kézbesítésére azért nem volt

lehetősége az alperesnek, mert a felperes az Mt. 6. § (4) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségét megszegte és nem jelentette be az új lakcímét az alperes részére. Előadta, hogy az alperes által indítványozott bizonyításnak azért volt jelentősége, mert az alperesi felmondás akadályozott volt, ugyanis a felperes az alperes által biztosított lakásban lakott, a lakcíme is oda volt bejelentve, azonban a munkaviszonyának jogszerű megszüntetését követően onnan ismeretlen helyre távozott, ezért az alperes postai úton nem tudta kézbesíteni a felmondást. Az alperes 2021. november 20-át követően önkéntesként biztosította a felperes közreműködését a kórház betegellátásban, a munkaviszony 2021. november 20-án megszűnt, ugyanis a felperes megtagadta a felmondás átvételét. Az alperes tanúkkal tudná bizonyítani, hogy a felperes annak tudatában tagadta meg a személyes kapcsolatfelvételt, hogy részére az alperes felmondást kíván átadni.

[18] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes fellebbezése hiányos, nem jelölte meg azokat a jogszabályokat, amelyeket az ítélet sért. Ezzel szemben csak felsorolja az ítélettel szembeni negatív véleményét és azt sem határozza meg, hogy miért mérlegelt okszerűtlenül az elsőfokú bíróság, illetve miért tévedett. Az alperes még csak kísérletet sem tett arra, hogy a fellebbezésében bármilyen formában is cáfolatát adja az indokolásban megfogalmazottaknak. Nem is lehet csodálkozni ezen, hiszen magának az alperes ügyvezetőjének nyilatkozatából állapította meg az elsőfokú bíróság azokat a körülményeket, amelyek miatt nem volt indokolt a bejelentett tanúk meghallgatása. Az alperes az elsőfokú eljárásban volt, hogy azt állította, hogy október 1-jén akarták átadni a felmondást, volt, hogy november 20. napjára, majd december 20., február 20. és végül március 20. napjára tett tényállításokat. A felperes 2021. januárjában még az általa bérelt és az alperes által ismert lakcímen lakott, tehát semmilyen nehézséget nem okozott volna a felmondás postai úton történő kézbesítése. Az pedig a postai kézbesítés megkísérlésének nem lehetett akadálya, hogy a felperes nem jelentette be az új címét, hiszen a postai kézbesítésnek megvannak azok a szabályai, amelyek alapján akár még kézbesítettnek is lehet tekinteni egy küldeményt, ha azt a címzett nem veszi át.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[19] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[20] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges, egyben elégséges bizonyítást lefolytatta, az alapján a tényállást helyesen állapította meg és a megfelelő jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével érdemben is helyes döntést hozott, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – hagyta helyben.

[21] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá az elsőfokú ítélet indokolásának szükségtelen megismétlése nélkül:

[22] A fellebbezés lényegében a bizonyítékok értékelését támadta. A Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és a meggyőződése szerint bírálja el. A bizonyítékok összességében történő mérlegelése során arra kell elsősorban figyelemmel lenni, hogy a bizonyítékok jelentős többsége koherensen illeszkedik-e egymáshoz és alátámasztja-e az ítéletben megfogalmazott tényállításokat. Ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság ítélete egyértelműen megfelelt. Nem volt fellelhető olyan iratellenes, logikátlan, kirívó okszerűtlen megállapítás, amely a másodfokú bíróság számára a bizonyítékok felülmérlegelését szükségessé tette volna.

[23] Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte az alperes önellentmondó, logikátlan és életszerűtlen előadásait. Helytállóan indult ki abból az elsőfokú bíróság, hogy az alperes írásbeli ellenkérelmében érdemi védekezésként azt állította, hogy az alperes a felperes munkaviszonyát 2020. október 1. napján szüntette meg harminc napos felmondási idővel. Ezen alperesi tényállítást az alperesi ügyvezető saját személyes előadása cáfolta. Az alperesi ügyvezető személyes meghallgatása alkalmával határozottan úgy nyilatkozott, hogy október 1-jén nem kísérelte meg felmondást átadni, első alkalommal november 20-át kísérelték meg átadni a felmondást a két tanú jelenlétében. Ez azonban nincs összhangban sem a becsatolt írásbeli felmondással, sem a munkáltatói igazolások tartalmával. A felmondás ugyanis 2020. október 1. napján kelt és a szerint a munkaviszony 2020. november 1. napján szűnik meg. Az alperes által kiállított munkáltatói igazolásokon a munkaviszony megszűnésének napjaként 2020. október 31-e szerepel, azzal azonban, hogy az álláskeresői járadék és az álláskeresői segély megállapításához szolgáló igazolólapon a munkaviszony megszüntetésének módjaként közös megegyezés került feltüntetésre. Peradat emellett, hogy az alperes a felperest 2020. november 1-jével jelentette ki. Megjegyzendő, hogy az alperes törvényes képviselő a lakcímrendezési kérelemben még maga is úgy nyilatkozott, hogy október 1-jén megkísérelte átadni a munkaszerződés felmondásának egy példányát, melyet a felperes elutasított. Ugyanakkor abban a hatósági iratban november 22-ét jelölte meg olyan dátumként, mint amikor a kórházban megkísérelte átadni felmondást, amikor azt a felperes ismét megtagadta.

[24] Megalapozatlanul kifogásolta az alperes a bizonyítási indítványok elutasítását és hivatkozott arra, hogy a tanúkkal tudná igazolni, hogy a felperes tudta, hogy felmondást kell átvennie és ennek tudatában tagadta meg az együttműködést. Az alperesi jogi képviselő a 2022. január 13-i tárgyaláson előadta, hogy az alperes részben írásban, részben szóban értesítette az alperest arról, hogy felmondást kíván vele közölni, az írásbeli értesítésről ugyanakkor semmilyen peradat nem áll rendelkezésre. Az alperesi ügyvezető személyes meghallgatása alkalmával elmondta, hogy a felperes a lakásában lakott, ahol ő rendszeresen megjelent és megnézte a postát. Az egyik ilyen alkalommal szóban közölte a felperessel, hogy már nem tudja fizetni utána a járulékokat, amelyeket egyébként elutalt a könyvelő által meghatározott összegben, tehát, hogy munkaviszonyban a továbbiakban nem tudja őt foglalkoztatni. ezen szóbeli tájékoztatással egyidejűleg közölte a felperessel, hogy a mai nappal ki fogja jelenteni, ott helyben ugyanakkor nem tudta prezentálni a papírokat. Tájékoztatta arról, hogy ezeket majd ki fogja nyomtatni és majd átadja neki, ha találkozik vele. Ezen állítását a felperes cáfolta, a szembesítés eredményre nem vezetett, így nem

bizonyított az, hogy a felperessel az alperesi ügyvezető előzetesen szóban közölte volna a felperessel azt, hogy a munkaviszonyát megszünteti felmondással.

[25] Emellett az alperesi ügyvezető előadta, hogy szóltak egy kórházi dolgozónak, hogy hívja ki a felperest. Azt azonban nem közölte a kórházi dolgozóval, hogy milyen okból kéri, hogy jöjjön ki, a kórházi dolgozó visszajött és annyit mondott, hogy nem akar a felperes vele beszélni. Mindezek alapján nem igazolt sem az, hogy a felperest előzetesen írásban vagy szóban tájékoztatták volna a munkaviszony megszüntetéséről és a kijelentésről, sem az, hogy közölték volna vele, hogy munkaviszony megszüntető nyilatkozatot kívánnak neki átadni. Ezt maga az alperesi ügyvezető személyes előadása cáfolja.

[26] Helytállóan jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a fentiek alapján nem bizonyított, hogy a felperes tudta volna, hogy mit kíván vele az alperesi ügyvezető közölni, az alperes így nem ajánlott fel olyan bizonyítást, ami a Pp. 268. § (1) bekezdése alkalmas lenne arra, hogy igénybevételével a bíróság a perben jelentős tények megállapításához felhasználható, a mérlegelés során figyelembe vehető bizonyítékhoz juthasson. A Pp. 276.§ (1) bekezdése szerint a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett bizonyítást rendel el. Ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 276.§ (5) bekezdése szerint eljárva megalapozottan mellőzte a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen bizonyítás lefolytatását. Nem bizonyított, hogy a felperessel közlésre került volna korábban a munkaviszony megszüntetés szándéka, az alperesi ügyvezető előadása szerint pedig egy az ismeretlen kórházi dolgozót kért meg, hogy szóljon a felperesnek, anélkül, hogy megjelölte volna, hogy felmondást kíván átadni. Mindezek alapján a felajánlott tanúbizonyítás szükségtelen és alkalmatlan, mert az nem igazolja, hogy a felperes a felmondás átadását szándékosan megakadályozta. Amennyiben nem bizonyított, hogy a munkavállaló tudta volna, hogy felmondást kívánnak vele közölni, akkor magatartása sem értékelhető olyanként, mint amely a felmondás átadásának megghiúsítására irányul, az átvételt az Mt. 24.§ (1) bekezdése szerint szándékosan megakadályozta volna. A Kúria iránymutató döntése szerint továbbá a bíróság nem állapíthatja meg a felmondás közlését akkor, ha az irat átadásakor és azt követően tanúsított magatartásukból megállapíthatóan a felek úgy tekintették, hogy a felmondás átadás-átvétele nem történt meg (Mfv.I.10.323/2017/8.). Erre tekintettel helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperesi ügyvezető előadásából is az tűnik ki, hogy ő maga sem tekintette közöltnek a felmondást, mivel több dátumot is megjelölt, mint olyat, amikor megkísérelte az október 1-jén kelt felmondás átadását a felperesnek: elmondása szerint 2020. november 20-án, majd ezt követően több alkalommal, december 20-án, február 20-án és március 20-án, illetve 21-én is megkísérelte a felmondás átadását, holott az utóbbi időpontok már a november 1-jei kijelentést és a január 19-i messenger üzenetnél jóval későbbi dátumok volt. Emellett nem vitatott peradat, hogy a felperes január elejéig dolgozott, a munkabérét ennek ellenében megkapta.

[27] Megalapozatlan a fellebbezés azon állítása is, hogy a felperes részére a munkaviszony megszüntető okirat közlése akadályoztatott lett volna. Miként azt az alperesi ügyvezető személyes előadása során elmondta, a felperes az ő lakásában lakott, ahol ő rendszeresen megjelent és megnézte a postát. Maga az alperes csatolta be a lakcímrendezési kérelmet, melyet az alperesi ügyvezető kezdeményezett 2020. november 22-én. Ebben szerepel, hogy az elköltözés időpontja 2021. január 15. napja. Eddig tehát a felperes az

alperesi ügyvezető lakásában elérhető volt. Mindezek alapján az alperesi ügyvezetőnek volt alkalma a saját lakásában is átadni a felmondást, vagy azt arra a címre postázni.

[28] Nem volt vitatott, hogy a felperes 2020. január 6-ig munkát végzett, melynek ellenében az alperes munkabért fizetett számára, továbbá a felek még december 31-én is egyeztettek a munkaidő-beosztásról. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a felperes novembert követően önkéntes jogviszonyban dolgozott az alperesnél, ezt azonban az alperesi ügyvezető egyoldalú előadásán kívül más bizonyíték nem támasztja alá, az alperesi ügyvezető elmondása („maradhat önkéntesként ugyanúgy, ahogy a többiek”) pedig még a tényleges megállapodás megtörténtét sem igazolja, csak a saját nyilatkozatát. Emellett helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a messenger üzenetből is az tűnik ki, hogy az alperesi ügyvezető először január 19-én közölte a felperessel, hogy a jövőben nem szeretne vele dolgozni, azt követően, hogy a felperes jelezte, hogy súlyos betegséggel, hererákkal diagnosztizáltak és keresőképtelen betegállományban van. Ugyancsak január 19-én közölte a felperessel, hogy november 1-től nincs bejelentve, ezért nincs rá lehetősége, hogy táppénzt fizessen utána.

[29] Mindezek alapján az alperes tényállításait egyáltalán nem tudta bizonyítani, a tanúmeghallgatások szükségtelenek voltak azokra a tényekre, körülményekre, amelyeket saját maga cáfolt meg és az alperes által kiállított okirati bizonyítékkal is ellentétesek voltak.

[30] A fellebbezés jogszabálysértést nem tartalmazott a szabadságmegváltás tekintetében, ezért az ezzel kapcsolatos megállapításokat a másodfokú bíróság nem vizsgálta.

[31] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Záró rész

[32] A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes felperes másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összege a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdésén és a 943.471 forintos pertárgyértéken alapul. A felperes ennél magasabb összegben felszámított költsége alapjául az elsőfokú eljárás irányadó szabályaira hivatkozott, mely a másodfokú eljárásban nem alkalmazható.

[33] A tárgyi költségfeljegyzési jogos perben le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére az alperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles. A fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul.

[34] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[35] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2022. november 22.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kulisity Mária s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Edit s.k.
bíró